

**BABA DA
BİLSİN
ANNE DE**

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 26.10.2008 tarihli (53.)Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillahi Rabbi'l Âlemin ve Sallallahu ve Selleme Ala Seyyidina Muhammed ve Ala Âlihi ve Sahbihi Ecmain.

Değerli kardeşler,

Allah, sadece kendisine kulluk yapılsın diye insanoğlunu yarattı. Cinleri yarattı. "Ben niçin buralardayım, beni annem niye doğurdu?" sorusunun cevabı "Allah'a ibadet edilsin" diye şeklindedir. Bunun dışındaki hiçbir başlık Allahu Teâlâ'nın yaratmadaki muradını anlatan kelimeyi oluşturmaz. Hani bizim için önemli başlıklar olan zengin olmak, yaşamak, ekmek kavgası vesaire bunlar Allah'ın nazarında geçerli kelimeler değil. Allah, kendisini kulluk edilsin diye yarattı ya insanla beraber insan için yarattığı her şeyi de bu maksada uygun yarattı. Mevsimler, niye bahar, kış, yaz diye var sorulsa ucu bunun dayana dayana Allahu Teâlâ'ya kulluk gerçekleşsin diye oluşur." Neden kar yağıyor?" sorusunun son cevabı da budur. Evet, biz kar yağmasına başka mantıklar da oturtabiliriz. İşte toprak dinleniyor, su birikiyor, bunlar bizim cevaplarımız. Karı indiren, yağmuru indiren, toprağı yeşerten Allah'ın cevabı bunlar değil. Bize göre böyle. Biz böyle algılıyoruz. Biz bir şey düşünüyoruz ama bu düşündüğümüz asıl bu kâinatı yaratan, her şeyi kudretiyle var eden Allahu Teâlâ'nın planında nedir ona bakıyor olmamız lazım. Mesela; biz, çoluk çocuk sahibi olmayı ne olarak görüyoruz? İşte belli bir yaşa gelince insan başka birisiyle evlenir, ikinci bir insanla evlenir, onlardan çocukları olur, o çocuklarını büyütürler, işte evlendirirler, insanlık devam eder. Bizim için cevap bu kadar. Bu cevap, bizi bağlayan bir cevaptır.

Allah ise azze ve celle bir çocuk daha yaratarak kendisine secde edecek bir kişi daha istiyor. Biz çoluk çocuk sahibi olmak istiyoruz, Allah seccadelerin üzerinde insan istiyor. Eğer biz, Allah'ın muradı dışında yaratma maksadı dışında bir alanda çocuklarımıza bakarsak bakış gözümüz, duyan kulağımız, Allah'ın bu maksadına uygun olmayan veya çok tali uzaktan bir alanda olursa kendimizi Allahu Teâlâ'nın yolu dışında bir yola itmiş oluruz. Bunun için çocuk konusunu Allahu Teâlâ'nın muradına uygun hale getiriyor olmamız lazım. Bu da özellikle özellikle vurgulayarak kalın kalın şişirerek söylüyorum ki bu da çocuğun on yaşına geldiğinde Kur'an Kursu'na gönderilmesiyle oluşmaz. On yaşında, on beş yaşında Kur'an öğreterek, hafız yetiştirerek veya işte İmam Hatip'e göndererek Allah'ın maksadına uygun, gerekli düzey sağlanmış olmaz. Hani bu neye benzer peki. On yaşında hafızlığa göndersek. Şuna benzer; yol epey bir miktar başka patikalarda kat edilmiş sonunda şoseyi bulmuş olursun eğer şoseyi bulduysan. Ama gittiğin yol önce patikaydı asıl Allah'ın çizdiği yol değildi. Bu nedenle annelerin, babaların, çocuk yetiştirenlerin, öğretmenlerin, hocaların bir çocuğu rahminde büyütüp dünyaya getiren annenin, o rahme çocuğun düşmesine vesile olan babanın, sonra o çocuğa anaokulunda veya işte bir medresede hocalık konumunda olan herkesin bilmesi gereken önemli kurallar var kardeşler.

Birinci kural: biz, çocuklarımızın anneleriyiz, babalarınız, öğretmenleriyiz, sahibi değiliz. Çocuğumuzun sahibi Allah'tır celle celaluhu. Hani yeni evlenenler ya da işte evliliğinde belli bir noktaya gelenler şöyle bir cümle kullanırlar. İşte iki çocuk yaptık, daha yapmayacağız inşallah. Mübarek börek yapıyordu sanki. İki çocuk yapmış daha yapmayacak. Sen çocuklukta çalkılı kaç gün oldu, sen yaratıldın daha nutfeydin leş kokuyordun, sen, sen, ana rahmine değil de çamaşıra damlasaydın çamaşır makinesini bile kokutacak kadar pis bir suydun. **أَلَمْ نَخْلُقْكُمْ مِنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ** değersiz bir sudan, kokulu bir sudan yaratmadı mı Allah? Adam oldun da kadın oldun da daha çocuk yapmayacakmış. Baklava mı zannettin, şerbetini dökünce yapılıyor. Ne kadar çirkin bir şey. Allah, seni

seçmiş, senin yeni bir insan secde edecek, cihad edecek, âlim olacak, şehit olabilecek bir insanın makinesi yapmayı uygun görmüş de hamın efendi, beyefendi daha yapmayacaklarmış. Beşten sonra çalışmaz devlet memuru gibi. Tamam bitti. Bu ne cüret, ne ne düşük söz Allahu Teâlâ'ya karşı. Ne zamandan beri yaratmaya başladın, ne zamandan beri rızık sen veriyorsun, ne zamandan beri büyütüyorsun? Unuttun mu hastaneye gittiğinde çocuğu alt kattaki doktora muayene ettiriyordun, üst kata da kendin gidiyordun. Sen de doktora mahkûmsun. Haddimizi, edebimizi bilmemiz lazım Allahu Teâlâ'ya karşı. Ne demek daha çocuk yapmayacakmış, işte bir kız yapacak, bir erkek yapacak. Marketten aldık unları sanki, estağfirullah. Bunlar ayıp şeyler, Allah'ın gücüne gidecek şeyler bunlar.

Yaratan Allah, seni yarattı, senden öncekini, ondan öncekini, ondan öncekini, yani on binlerce dede yarattı sana Allah, sen ondan sonra özelleştirdin fabrikayı, alakayı kestini, sen yaratıyorsun artık. Estağfirullah. Bu cümleyi bir defa kullanmaz Müslüman. Çocuk yapacakmış. Hayır, hayır. Biz anneyiz, babayız, hocayız, öğretmeniz, mürebbiyiz, sahibi Allah celle celaluhu. Dilediği zaman veriyor, yine dilediği zaman alıyor. Kimine iki tane veriyor, kimine hiç vermiyor, kimine kız veriyor, kimine erkek veriyor, kimine ikiz veriyor, kimininkini on sene yaşatıyor, kimininkini elli sene yaşatıyor, mal onun, mülk onun, hesap onun, söz onun, kudret onun ne olduk ki biz? Küçük bir diş ağrısına dayanamıyorsun, sabaha kadar kıvranıyorsun, yeni diş yapamıyorsun kendine. Çürük dişini tamir edemiyorsun, dişin ağrıyınca düğmeye basıp da ağrıyı kesemiyorsun çocuk yapacak. Estağfirullah, estağfirullah. Çocuklarımızın annesiyiz, babasıyız, mal sahibi değiliz. Ne oldu bu cümleyi böyle kurduk? Tamam, biz de zaten biliyorduk mal sahibi. Hayır, öyle değil, öyle değil, efendi, annesin babasın mal sahibi değilsin ya bu ne demek? Başkasının evinde balkonu kırıp odaya katabilir misin sen kiracı olduğun yerde? Kiracı olduğun bir evde çatı katına bir kat daha çıkabilir misin biz burada kiracıyız nasıl olsa? Müsaade eder mi ev sahibi? Eğer çocuk senin değil, Allah'ınsa sen de onun sadece bekçisi, annesi, babasıysan Allah'ın muradı dışında çocuğu yönlendiremezsin. Bu, kiracı bulunduğu bir yerde hatta kirasını da ödemedin sen hala hala bir çocuğun kirası kaç paradır, kaç satarsın bu çocuğu? Bedelini ödedik mi Allahu Teâlâ'ya çocuklarımızın, üç çocuktan birisini şehadete ayırdık mı? Hiçbir bedel de ödemediğimiz yok. Kiraya hep mahsuben yazılıp duruyor, hep, bir gün yazılacak onlar.

Allahu Teâlâ'nın maksadı dışında, yaratma gayesi dışında bir yerde kullanırsan o zaman işte mal sahibine karşı suç işlemiş olursun. Çocuğu filan mesleğe, filan işe ayırmaya kalktığında çocuk baliğ olduğu halde, baliğ olduğu halde hâlâ sen onu namaza kaldırmadığın halde, hâlâ oruca alıştırmadığın halde, hâlâ Kur'an'la barıştırmadığın halde, kendini sorumlu hissetmiyorsun, yanıyorsun, yanıyorsun. Yani senin çocuğun dolayısıyla istersen doktor yaparsın, istersen hoca yaparsın, istersen mühendis yaparsın, istersen âlim yaparsın. Sahibi olsaydın hakkındı bunlar. Kiracısın. Emanetçisin, kiracı bile değilsin. "Emanet" diyor Allahu Teâlâ. Birinci düzeltilmesi gereken kavramlar kardeşler, biz çocuk yapmıyoruz, Allah yaratıyor. Allah yaratıyor celle celaluhu. Yaratıyor, dilediği gibi yaratıyor, kimseye de bir şey sorduğu yok Allahu Teâlâ'nın. Esmer mi olacak, uzun mu olacak, kısa mı olacak, yok öyle bir şey yok. Hani çocuğa bakarlar da maşallah babasına çok benziyor, dayısına çok benziyor. Onlar yapıyor ya zaten, kim kime benzediği yok ya. Üç gün sonra bakıyorsun ki çocuğun hiç kimseye benzediği yok. Herkesi Allah, parmak uçları dâhil olmak üzere parmak izine varıncaya kadar ayrı ayrı yaratıyor. Kimsenin kimseye benzediği yok. Boşu boşuna "hani bana benzedi, anasına benzedi" diye laf olsun diye övünüyoruz.

Önce çocuk terbiyesiyle ilgili bunu bir düzeltiyor olmamız lazım. Bu çocuk benim değil, bu çocuğu Allah emanet bıraktı. Herhangi bir tanemiz hani bir kadıncağız hastanede ameliyat olur, bir ay evde olmayacak, en yakın akrabasına teyzesine falan çocuğunu bırakırlar, annesi ameliyat oldu işte

bir hafta sizde dursun diye. O misafir kaldığı yerde o çocuğu alıp başka okula veriyorlar, saçını başını değiştiriyorlar, ismini değiştiriyorlar, yeni isim veriyorlar, oluyor mu hiç öyle bir şey? Çocuk zaten bir hafta kalacak, bir hafta sonra gidecek işte annesi hastanede gelecek. Babası hacca gitti bize bıraktılar. Ee bizim çocuklarımızın ne farkı var? Ben işe gidiyorum, döndüğümde evde bulamayabiliyorum çocuğumu olabiliyor, bana haber ediyorlar eve çabuk gel. Geliyorsun çocuk yok, gitmiş. Hani senindi? Niye verdin? Hayır, hayır emanetçiyiz. Babası hacca gitti bize bıraktılar çocuğu o kadar, o kadar. Mal sahibine karşı, yaratan Allah'a karşı edebimizi ciddileştirmemiz lazım kardeşler. Bu edep meselesidir. İşe buradan başlayacağız. Tabi bunun ucunda bu insan soyuna karşı damarlarındaki en ücra köşeye kadar kin besleyen insan neslini önce maymunlaştırıp sonra da hepten yok etmek isteyen bu yaygın küfür, şirk düzenine karşı hepimizin uyanık bulunup insan neslini azaltmak arzularının önünde sele kapılmıyor da olmamız lazım bizim. Hani iki çocuk yapanlardan ricamız bari iki çocuk yapmasınlar, yapmışken beş altı tane yapsınlar. Allah ne kadar diliyorsa o kadar yaratmalıdır. Engel olmamalıyız. Hedefimiz bizim nedir? Bir secde edecek adam daha çıksın yeryüzünde. Ağustos sıcaklığında hararetili güneşin altında örtüsünü açmayan bir mücahide kadın daha çıksın hedefimiz budur. Allah yaratmak isteyecek biz nasıl engel oluruz buna. "Siz mi rızık veriyorsunuz?" Allah buyuruyor Kur'an'da. Rızık siz mi veriyorsunuz? Sanki benim rızıkımı ben mi temin ediyorum. Veren de Allah alan da Allah. Zenginlik de fakirlik de sağlık da sıhhat de her şeyi Allah veriyor. Hepimiz haddimizi biliyor olmamız lazım bir.

İkinci meselemiz kardeşler, bilhassa çok çocuğu olanlar hani çok çocuk demek, iki çocuğu demek. İkidenden fazlası yasak ya. İki kutsal rakam. Biri kız biri erkek olacak o şartla. Çok çocuğu olanlar çocuklarını kendileri yaptılar ya hani. Kararlaştırdılar ailece. Çocuk yaptılar ya. Un aldılar undan yağurdular içine bir şeyler kattılar. Çocuk oldu ya o hani. Çocuğu istediği kıvama getirme hakkını da kendinde görüyor bazı anne babalar. Böyle bir hakkı yoktur annenin babanın. Bu zaten emanet. Yaratan başkası. Yaratırken o belli bir kudretiyle belli bir plan proje koymuş o çocuğa. Anne baba onu nasıl istediği zaman kız istediği zaman erkek yapamıyorsa yani kız doğdu ama bunu götürelim doktora hemen erkek yapsınlar hazır hastanedeyken, oluyor mu böyle bir şey? Hayır, nasıl yarattıysa Allah öyle kalır. Yeteneklerini de nasıl yarattıysa Allah, öyle kalır çocuk. İlla senin istediğin gibi yetenekleri şekillenecek diye bir kural yok. Böyle bir hakkın yok senin. Hatta ve hatta en büyük emelimiz olan, güzel, ehli Kur'an bir hafız olmasını arzu ediyor olabilirsin. Ama bu da bir yetenek gerektiriyor. Eğer Allahu Teâlâ o yeteneği o çocuğun bünyesine koymadıysa sen hafız olacak ehli Kur'an olacak, yaşayan yürüyen Kur'an olacak diye yirmi dört saat çalışırsın, gayret edersin, yapacağın başka bir şey yoktur. Çocuğumuzu istediğimiz kıvama getirmediğimizden dolayı çocuklarımızı atma, onlara karşı tenezzülsüzlük, onları yok sayma hakkını kullanamayız. Üç tane, dört tane oğlu olan bir tanesine, lanet olsun seni doğurduğumuza pişmanız, gibi bir söz kullanma hakkına sahip değiller. Herkes doğurduğunu ölünceye kadar çekecek. Bunu Allah en büyük kullarına bile böyle tatbik etti. Nuh aleyhisselam asırlarca evlat kahrı çekti. Evlat kahrı çekti. Dokuz yüz elli sene Allah'a daveti yalvardı yakardı kendi çocuğuna, hanımına geçiremedi. Dokuz yüz elli senelik gayretleri az kalsın oğlu yüzünden helak olup gidecekti. Tufandan sonra, oğlum niye boğuldu ya Rabbi gibi bir cümle kullandı. Allah Teâlâ onu azarladı. Ey Nuh! İman etmemiş biri nasıl senin oğlun olur, sakın böyle bir daha konuşmayasın. Ama dikkat ediniz! "Hah mundar velet gittin mi şimdi suda. Heh intikamımı aldım demedi." O haliyle bile çocuğuna ahlandı, vahlandı. İki kere karşısına alıp nasihat ettikten sonra nasihatini dinlemeyince evlatlıktan kovmadı onu. Böyle bir hakkı yoktu çünkü. Doğurdun büyüttün. İstediyin şekli almadı, kes doğra! Bu inek yavrusu mu zannettin öküz çıkınca keseceksin onu. Öyle bir şey yok.

Evladımıza karşı tenezzülsüzlük hakkımız yoktur bizim. Bunu yaparsak eğer Allah'ın imtihanından seçme yapmak istediğimiz gibi bir sonuç çıkar. Tutar Allah Teâlâ yaşlı başlı günlerinde evden kovduğun tenezzül etmediğin oğlunun eline mahkûm eder seni. Daha ahirete ki hesap başlamadan rezil rüsva olursun. Bu köye girme vururum seni tüfekte, dediğin çocuğun elini öpmeye kalkarsın o zaman bir kamyon dua edersin gülünç olursun. Hayır, herhangi bir hataya düşmüş haliyle bile efendi bu çocuğu doğurup dünyaya getirmede yüzde elli payın var. Hanımefendi senin de yüzde elli payın var. Yüzde elli elli bunu çekeceksiniz. Ee bu laf dinlemiyor. Allah da görüyor laf dinlemediğini, onu kabzediyor mu hemen. Allah'ın yapmadığını sen de yapmayacaksın. Evladımız en iyi olsun, mücahid olsun, muttaki olsun, zahid olsun, âlim olsun isteriz. Böyle isteriz, bunun için çalışırız. Bunun için ömür çürütürüz amma olmazsa bu yaptıklarımız olmazsa Rabbimiz'le baş başa kalınca gözyaşı akıtırız ağlarız. Rabbimiz'e şikâyet ederiz derdimizi. Beddua etmek ve tenezzülsüz bir ortama düşmek hatadır, yanlıştır. Bunu yapan pek çok baba üç gün rötar yaptığı için beş on gün geciktiği için asıl kıvamına gelemeyen nice çocukların ebedi o çukurlar da kalmasına sebep oldular. Bilhassa anneler babalar işte belli bir yaştan sonra para getirmeyen evin bütçesine katkısı olmayan çocuklarına karşı buna benzer bir tavır sergiliyorlar. Para getiren çocuk daha ahlaklı kabul ediliyor. Ama Kur'an'ı Kerim bizi uyarıyor. Ne babalarımız ne analarımız çocuklarımız kimin eline düşeceğimiz, hangisinin bizim için daha hayırlı olacağı belli değil.

Ebu Cehil gibi mendebur melun bir insan, Ashabı kiramın en büyük şehitlerinden bir tanesinin doğmasına vesile oldu. Oğlu İkrime Allah ondan razı olsun. Yermük'te şehit olduğunda eşi benzeri bulunmaz bir şehadetle Allah'a gitti. O da babası gibi Peygamber aleyhisselam efendimizi öldürmek için yıllarca uğraştı. Mekke fethedilince Allah kalbine bir hidayet verdi. Ölüm kararı çıktığı halde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "onu bulduğunuz yerde öldürün" dediği halde geldi sığındı, "ben iman edeceğim ya Resûlullah" dedi. Mekke'nin fethinden dört sene sonra da mis gibi şehit olarak Allah'a gitti. Ebu Cehil'in zerre kadar imanını olarak ölseydi o çocuk ona da yeterdi. Ecdadına da yeterdi. Hangi çocuğun sonra kimin yararına olacağı belli değil. Bilhassa Anadolu Kültürü'nde kız çocuklarına karşı ciddi bir itme vardır. Zaten gidecek el âlemin karısı olacak. Ondan bize hayır geleceği yok. Hiç belli olmaz. Oğlun sağda solda züppelik yaparken o kızının verdiği ilaçlarla ayakta duruyor olabilirsin bir gün. Allah hariç o hariç bütün mahlûkat birbirine muhtaç kardeşler. Muhtacız birbirimize biz. Yalnız kalmak, kimseye muhtaç olmamak, Samed olmak Allah'a mahsustur. Sadece Allah Samed'tir. Onun dışında herkes birbirine muhtaçtır. Ne ana babadan çocukları musta'ni olabilir, ihtiyaç hissetmiyor olabilir. Ne de çocuklardan anne babalar musta'ni olabilirler. Bir iki çocuğunda olsa yirmi beş çocuğunda olsa her birine her an muhtaç olabilirsin. Yirmi çocuk çok değil ki, yirmi tane de olsa zor günlerinde hangisinin sana faydası olacağı dünya zorundan kast etmiyorum. Ahiret zorluklarında hangisinin bir yerde söylediği bir "subhanallah"ın sevabının sana geleceği belli değil. Senin doğurduğun çocuklarından hatta torunlarından bir tanesi bir kediye bir su verir. Bir köpeğe bir miktar bir su verir. Allah ona rahmet ettiği için sana da kabrinde rahmet indirir.

Kardeşler,

Çok büyük bir yolculuktayız. Ucu bucağı yok. Bin sene, on bin sene, bir milyon sene, bir milyar sene değil. Ebedi bir hayata doğru gidiyoruz. Bir "subhanallah" denmesine ne kadar muhtacız. Senin doğurduğun çocuklardan bir tanesi bir insana iyilik yapıp da "Allah seni doğurana rahmet etsin" denmesine ne kadar muhtacız o yolculukta biliyor musunuz? Hiç fazlalık, atılacak, defolu hiçbir şeyimiz yok. Her şeye muhtacız. Bir tek sevaba muhtacız. Onun için çocuklara karşı tenezzülsüzlük siyaseti İslami değildir. Ashabı kiram evlerinde ki çocukları istedikleri gibi yetiştiremediler. Ama

evlerinden çocuk atmadılar. Oturdular, ağladılar, sızladılar ama çocuk atmadılar. Yani sen doğuracaksın, ümmetin başına ne bela ediyorsun bunu. Senin evinde bela, sokağa niye bela ediyorsun? Kilitli evde kalsın bela doğurdun sende kalsın bari. Ama elbette Ashabı kiram karşılarında Bedir'de, Uhud'da kılıçla karşısına çıkan çocuklarına da babalarına da hiç merhamet etmediler o ayrı bir konu. Ama kendi evlerindeyken bu çocuk namaz kılmıyor, buna elbise yok, buna gömlek yok, böyle bir şey demediler. Hakları yoktu böyle bir şey demeye zaten. En başta da peygamberler içinde geçerli bu kural.

Kardeşler,

Her doğurduğumuz çocuk bir sabah namazı demektir. Ne demek bu? Nasıl bu sabah namazını kılmadıysam, Allah'a karşı bir cürüm işlemiş ve vebal altındayım ben. Her çocuğu ne yaptığım konusunda da Allah'a karşı mesuliyet taşıyorum ben. Yani her çocuk bir imtihandır. Bu imtihanı belirleme hakkı da bana ait değildir. Nasıl Allah çocuğun saçını tipini kendisi murat ederek dileyerek yaratıyor kimseye sormuyor. Çocuğun annesine, babasına, ümmetine karşı kimliğini de karakterini de belirleyen Allah Teâlâ'dır. Biz her şeyden evvel çocuklarımızın mümbit imanî kimliklerinin olması için yaratılmalarından önce dua ediyor olmamız lazım. Bunun için çalışıyor gayret ediyor olmamız lazım. Doğduklarından itibaren de bu gayretle devam ediyor olmamız lazım. Çalışacağız ama bu çocuk fizik olarak bir imtihan oluştursa sakat doğarsa herhangi bir şekilde Rabb'ime itiraz edemem ben. Bana niye arızalı çocuk verdin diyemem. Çünkü Allah sapasağlam yarattığı bir çocuğu büyütürken anneye babaya ne ecir verecekse benim çocuğum arızalı sakat doğduğunda ben onu büyüttüğüm de fazla fazla verecek bana onu. Ee bu çocuk arızalı doğdu. "Bu hafız olmaz, ben ne yapacağım" mı diyeceğim. Nice hafız olan daha iyi sevaplar verecek bana Allah Teâlâ. Dolayısıyla çocuklarımızın bedensel özürleri Rabbimizin bir imtihanıdır. Buna itiraz edemeyiz. İçimizden bile geçiremeyiz bu itirazı. Neuzübillâh!

İki; çocuklarımızın, beyaz, sarı, siyah, mavi gözlü bir şey olmaları yani komşunun ya da teyzesinin çocuğuna göre biraz daha albenisi olmayan bir tipte olması, hâşâ, bizim her hangi bir şekilde itiraz etmeyi değil zihnimizden böyle bir şey geçirmeyi "bu çocuk niye esmer oldu, bu çocuk niye toparlak, bunun burnu niye uzun?" böyle şeyleri biz aklımızdan bile geçiremeyiz. Bir çocuğumuz olur nur topu gibi, öbür çocuğumuz da kömür topu gibi olur. Olur olur Allah verir. Bunu da bir imtihan kabul etmek zorundayız. "E filancaların iki çocuğu var, ayla güneş gibi bizim altı tane var. Mübarek hiçbir tanesinin dişleri sağlam değil." E ne edeyim? Bunlar ahirette hangisi kimin çocuğu, kimin anasını babasını cennete koyacak ona bakalım biz. Kim getiriyor? Bir bakkal düşünün aileyi ihya ediyor. Bir de büyük bir market düşünün modern filan müşterisi yok. Sen modern market mi istersin para kazanmak mı istersin. Önemli olan bizim için çocuklarımızın nimete dönüşmesidir. Çocuklarımız, imtihanımızdır, onların fiziki yapılarına veya karakterleriyle ilgili sorulara veya başkalarının çocuklarıyla ölçümlendiklerinde çocuklar üzerinde görülebilecek eksikliklere asla kafa takmayız. Bu cahiliye hastalığıdır. Hele hele bizim kız-erkek ayrımı yapmamız Allah'ın hiç razı olmayacağı bir iştir. Herkes ister ki ilk çocuğu kız olsun, plana bak şimdi. Tam Yahudi kafası. İlk çocuğu kız olacak. İki sene sonra bir erkek çocukları olacak. Kız çocuğunu gönderecekler, erkek çocuğuyla da baş başa emekliyken yaşayacaklar. Hep garanti ya emekli olacak filan. Ondandır işte para biriktirecekler. O dairesini de çocuğa bırakacak. Ondandır beş on kuruş verecekler uğrama buralara sen. Batil Ebu Cehil kafası bu! Hayır. Bu tam anlamıyla Allah Teâlâ'ya karşı bir terbiyesizliktir, saygısızlıktır. Yirmi tane erkek çocuğu bir tane kız etmeyebilir. On tane kız çocuğu bir tane erkek etmeyebilir. Biz yarını bilmiyoruz.

Her halükarda kardeşler,

Kur'an-ı Kerim'e döndüğümüzde bakıyoruz ki kitabımız Kur'an, kıyamet günü anne-babanın çocuğundan kaçacağından söz ediyor. Çocuk da anne-babasından kaçacak. Niye? Evlatlığın oluşturduğu bir imtihan vardı. Ebeveyn olmanın da oluşturduğu bir imtihan vardı. Yani biz doğurduk, Kur'an Kursu'na gönderdik dolayısıyla "görmeyeyim seni oğlum burada, mahşer kalabalık zaten, git başka bir yere" diyemiyorsun sen o zaman. Tamam, Kur'an Kursu'na gönderdin Allah razı olsun ama sonra bilim tespit etti ki sen hamile iken çok Kur'an okumadığın için, müzik dinlediğin için çocuk Kur'an'a alışık doğmadı. Şimdi tespit edilmiş ki bir kadın hamile olduktan üç ay sonra dinlediği şeyler tıpkı yediği gıdalar gibi dinlediği şeyler çocukta yetenek oluşturuyor. Batılılar işte gitar çalsın çocuk diye ilerde çocuk annesine üç ay gitar dinletiyorlar. Sonra çocuğun küçük yaşlarda gitar çalmaya başladığı anlaşılıyor. Sen, hamileydin akşama kadar haber dinledin, haber izledin, eğlence programı izledin. E ondan sonra çocuk doğdu o da haber dünyası gibi bir şeyler yapmaya başladı. "Ulan bu çocuk deli mi doğdu?" Yok, deli doğmadı dinlediğin haberler gibi doğdu. Hamilelik sürecinden itibaren niye kampa almadın çocuğu. Yedi yaşında, on yaşında yaz tatilinde camiye göndermek yolun sonunda yapılan bir iş. On beş yaşından sonra nereye gönderirsen şekil almıyor zaten. Gerçekten Kur'an ahlakıyla, Kur'an nameleriyle yetiştirilecek bir çocuğa Kur'an dersi hamilelikte başlamalı. Annenin dinlediği çocuğa etki ediyor. Yediği çikolatanın da etki ettiği gibi.

Demek ki biz, kardeşler, evlat konusunu çok büyük bir imtihan olarak görmemiz lazım. Her birimiz, doğurduğumuz çocuğun bir cephe olduğunu kabul etmelidir. Cephenin öbür tarafında şeytan var, çocuğu bizden almaya çalışıyor, bu tarafta melekler var kaçırma bu çocuğu diyor. Savaşı yöneten biziz. Bu imtihanı bu şekilde telakki etmeyen anne babanın kaybı büyük. İmtihan hataları yapıyor. Çok dikkat edeceğiz. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir hadisi şerifi var. Bu hadisi şerif hani bu imtihanın nerede ne zaman başladığını anlatan önemli bir ipucu bizim için. Buyuruyor ki: "çöplükte açan çiçeği koklamamanızı tavsiye ederim size" diyor. Aynen böyle ifadesi. "çöplükte açan çiçeği koklamayın" diyor. Sahabeler demişler ki: "Ya Resûlullah! Çöplükte açan çiçek ne demek, bunu anlamadık biz" "anlamayacak ne var?" buyurmuş "sizin karakterlerinizi taşımayan bir ailedeki güzel bir kızla evlenmeyin demek istedim size" buyurmuş. Buradan ne çıkıyor ortaya? Kızın kendisi güzel olabilir. Hafız olabilir. Yani güzelliği sadece beden güzelliğini demiyorum. E kardeşim senin o kızıdan doğacak çocuğun dede kime diyecek. Dayı kime diyecek? Hala, teyze kime diyecek? Bunlar da önemli şeyler. Yani bu hadisin Türkçesi ne? Kötü bir çevrede çocuk sahibi olmayın demek. Kötü bir çevrede çocuk sahibi olmayın, demek. Camı açıyorsun kulağına elini koyuyorsun gene ezan duyulmuyor. Minareye öyle uzak bir semtte oturuyorsun. Yanlış. O çevrede nasıl çocuk yetiştireceksin? Kırk dairesi bir apartmanda oturuyorsun. Çocuk kapının önünde oynuyor, otuz kişi gelip geçiyor. Hiç kimse selamünaleykümle girmiyor o eve. Çocuğun kulağına selamünaleyküm gelmiyorsa çocuğu nasıl İslami duygularla yetiştireceksin. Yani bir çocuk imtihanı gerekiyorsa gecekondu mahallesinden oturmamıza sebep olsun. Gecekondu mahallesinde oturalım. Ama kötü bir çevrede çocuk yetiştirilmeyeceğini, yetiştirilemeyeceğini sevgili Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem bize öğretmiş oluyor.

Her halükarda kardeşler,

Çocuk, bir imtihandır. Çocuk çocuğa karşı imtihandır. Yani kardeşler arası ilişkiler imtihandır. Çocuğun yukarıyla olan ilişkileri imtihandır. Annesini, babasını dedelerini, ninelerini takip takmaması, onlarla ilişkileri imtihandır. Amcalarına halalarına, teyzelerine, dayılarına olan ilişkileri imtihandır. Mesela biz, çocuğun okul derslerini iyi getirmesini, işte dersleri iyi, şu dersi iyi bu dersi iyi olmasını,

yaramazlık da yapmamasını çok iyi olarak görüyoruz. Ama aynı çocuk kaç teyzesi olduğuna cevap veremiyor. Ha bir bakayım bayramda gitmiştik, altı. Altı teyzem var diyor. Yani ancak aynı çocuğa matematik sorusu sorulduğunda anında cevap veriyor. Yani okuldaki bir ders notu kadar yakın değil teyzeleri, halaları bu çocuğa. Soyundan, akrabalarında, nesebinden geçmişinden uzak bir insana iyi diyemeyiz biz. Bu kendisinin doğuran annenin doğduğu rahim bağlarını koparmış. Yarın ebeveynini koparması yüksek, öbür gün ümmetini atması yüksek bunun. Biz, çocuklarımıza imtihan ortamını hazırlarken kendi aralarındaki ilişkiler yukarıyla olan yani ondan önceki nesille olan ilişkiler artı ve en büyük imtihan, çocuğun Rabb'yle olan ilişkilerini hesaba katarak bir çevre bir ortam oluşturuyor olmamız lazım. Çocuğun Rabb'yle olan ilişkileri nasıl olacak? Buradaki, kardeşler çocuğun Rabb'yle olan ilişkilerinden söz edince bir vurgulama yapmamız lazım. Çocuğumuzun Fil Suresi'nden aşağısını ezber bilmesi beş yaşına kadar bilemediniz altı yaşına kadar önemli bir olaydır. Altı yaşından itibaren çocuğun fülle Allah'ın önüne çıkanın kırlangıçla helak olacağını öğreniyor olması lazım. Altı yaşından sonra Fil Suresi bunun için okunur. Bu ne demek? Çocuğunun hafız olduğuna, imam hatip mezunu olduğuna sevinen baba, çok erken seviniyor demektir bu. Önemli olan çocuklarımızın hafız olması değil Kur'an-ı Kerim'li insan olmalarıdır önemli. Biz çocuğumuzu ne kadar Kur'an-ı Kerime adapte ettik. "Bunu Allah yasak ediyor" dememiz yeterli mi bu çocuk için. Eğer biz çocuğumuzun, mesela, misal olsun diye söylüyorum, filan gıda türü, isim vermeyeyim, filan gıda türünü evimize sokmak istemiyoruz. "İşte sen büyüsün de dişlerin çürür, onun için bu sakıncalı filan." Yani mesela bir kola türünü sokmak istemiyorum evime. "İşte dişleri bak. Doktor ne demişti gazlı içecek içiyorsun." filan. Bu yarım saat ayrıntı yerine "yavrum, bu kâfirlerin içimize soktuğudur Allah da ne buyuruyor kâfirlerle oturup kalkmayın, onun için biz bunu içmiyoruz demem yeterli mi? Hafızla muhafız arasında bu fark var işte. Hafız, ezber bilir, cenazelerde, törenlerde işe yarar. Beş on kuruş da kazanır. Muhafız, Kur'an'ı kendisine rehber edinmiştir. Kur'an'la oturur, Kur'an'la kalkar. Ona bir kelime konuşulur. Allah'ın kitabında yasakladığı şeylerdendir biter o. Kur'an formüldür çünkü. Hakk'ın batılın mücadelesinde hakkın ölçülerine oluşturur.

Çocuk imtihanımızda kardeşler, yani çocuğun iki vakit namaz kılması, çocuğun iki tane sure ezberlemesini babalık görevimizin yeterliliği olarak sakın yorumlamayalım. Sonra, hafız serserinin babası olarak kahrolursun. Hafız olmayanların yaptığını yapan, çocuğun annesi babası olduğu için ezilir ağlarsın. Eğitim başka şey, öğretim başka şey. Eğitmekle öğretmek arasında çok fark var. Birisi bilgi hamallığıdır, ona öğretim denir. Öbürü eğitimidir, hiçbir şey bilmese bile düzgün yapar. Buna bir örnek vereyim mi kardeşler? Hani üzerimize alınacak bir şey yok, özellikle söylediğim bir söz değil. Köylerde yaşayanlar, tamam biz hep Paris mantıklı çocuğuz yani köyde doğmadık bir şey demiyorum da hani bazen tatile gidiyoruz ya orada görüyorsunuz, sabahleyin inekleri kapıya çıkarırlar on kilometre öteye kadar o inekler gider, akşama kadar otlarlar. Akşam köyün merkezine kadar çoban getirir, ondan sonra trafik lambalarına bakarak hayvanlar gelip ahırlarına buluyorlar. Hiçbir inek kaybolmaz kolay kolay. O hayvan yol konusunda eğitilidir. Ama "inek efendi, inek hanım siz nasıl buluyorsunuz burayı?" sorsanız vereceği bir cevap yoktur. Niye geldiğini bilemez ama yolda şaşırılmaz hatta sisli havalarda çobanlar yolu şaşırıyor, inekler şaşırıyor. Mesela çoban bakıyor ki dağda sis var kaybolacak, eşeğin kuyruğunu tutuyor. Eşek çünkü düz gider. Eşek gördüğünden, yolu tanıdığından levha bak suluca köyü diye levhaya bakmıyor eşek. Ama eğitimle, öğretim arasında bu fark var. Eğer çok bilir, onu eğitim düzeyine getirmez birisi olursan eşeğin kuyruğundan tutarsın ömür boyu. İneklerin peşinden gidersen.

Burada, kardeşler,

Çocuklarımızın bilgi çuvalına dönüşmesine karşı pratik hayatı, pratik insanlığı, pratik Müslümanlığı öğrenmelerinin daha önemli olduğunu vurgulamak istiyorum. Herhalukarda kardeşler, çocuk olduğu gibi bir imtihandır. Bu imtihan bizim isteyerek, bilerek, planlayarak yapabildiğimiz bir şey değildir. Çocuk çocuk yaptığımız yok bizim. Allah murat ediyor, o muradı için bizi uygun görüyor lütfuyla keremiyle. Nice insanlar servetini harcıyorlar bir çocuk sahibi olamıyorlar. Öbürü de servet veriyor çocuğu olmasın diye tedbir alıyor. Bıraksa herkes Allah Teâlâ'nın muradına uygun yaşayan herkes mutlu olacak hâlbuki. Çocuk bir imtihandır. Tıpkı Allah bize sorup sabah namazını emretmediği gibi çocuklarımızı verirken de bize sorduğu yok. Kimimize kız çocuğu, kimimize erkek çocuğu, kimimize ikiz bir sürü veriyor Allah Teâlâ. Sonra ne buyuruyor? "Resûlullah'ın aleyhisselatu vesselam sünnetine bakın, onun buyurduğu gibi çocuklarınızı yetiştirin" diyor. Sonra buyuruyor ki "Cehennemden bu çocukları koruyun" diyor. Hem kendinizi hem çocuklarınızı koruyun cehennemden" diyor. Bu koruma talimatı kardeşler, tıpkı çocuğu evde yanan sobadan koruduğumuz gibi korumadığımız sürece ben demiştim ya Rabb'isi yok bu işin.

Evde çocuk yanmasın diye sobaya karşı nasıl tedbir alıyorsan, hep gözün çocuğun üzerinde oluyorsa hep cehenneme karşı çocuğun üzerinde bir gözle yaşıyor olman lazım senin. Çünkü çocuk bizim değil biz emanetçiyiz. Çocuk Allah'ın. Murat etti, yarattı. Murat etti şekil verdi, murat etti bana yaramaz çocuk verdi. Öbürüne uslu çocuk verdi. Öbürüne bir okuyup anlayacak kadar zeki çocuk verdi, buna taş kafalı çocuk verdi. Öyle istedi öyle verdi. Ama ona öyle çocuk buna böyle çocuk bu böyle çocuk veriyor, çocuklardan elde edilecek sevaba bakıldığında herkese aynı cenneti veriyor. Herkese farklı sorular çıkmış imtihanda ama aynı ehliyeti veriyorlar. Birisi çok zeki bir çocuğu zapt etmekle kazanacağı sevaptan dolayı cennete girecek veya cehenneme girecek maazallah. Öbürü de hantal bir çocuğu adam etmekten dolayı kazandığı bir sevapla cennete girecek veya cehenneme girecek, kazanamayacak. İnsanlar komşularının tavuklarına bakarak onları kaz görmesinin bir manası yok. Ya milletin çocukları mübarek, ya gitti kursa hafız oldu geldi bizimki taş çıktı. Hafız oldu geldi de ahirete, cennete gitti bunu gördün mü?

Allah sana dedi mi sana hantal çocuk rastladı, sen cennete giremezsin bu çocuk yüzünden öyle dedi mi Allah Teâlâ? Hayır. Ashabı kiram bile çocuk yetiştirme konusunda istediklerini yapamadılar. Kendileri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize canlarını, mallarını, neleri varsa feda ettiler. Hiç acımadılar. Çocuklarını da verdiler zaten paket yapıp çocuk getirdiler Peygamber aleyhisselamin huzuruna. "Al Ya Resûlullah hediyem budur sana" dediler paketlenmiş çocuk getirdi, verdiler. Ama yetiştirmeye gelince kardeşler, Allah imtihan etmek istiyor. Ya sen hacısın diye senin çocuğun evliya mı olacak? Sen hocasın diye senin çocuğun İmam-ı Azam mı olacak? Öyle bir şey yok. Ama meyhanede duran bir çocuk sayesinde bile ben cennete gidebilirim. Nasıl olur bu? O meyhaneye devam ediyor ama benim ona verdiğim emeklerimi Allah görüyor ki yirmi tane sahabi yetiştirecek emek vermişim, gayret etmişim, dualar etmişim, ağlamışım, sızlamışım onun için şehre gitmemişim ahlaki bozulmasın diye. E bunu Allah ateş için yaratmış, gitti ateşi buldu sonunda napayım ben? O zaman napayım derim ahirette ama şimdi diyemem. Yani herhalukarda o meyhaneci bile olsa maazallah ben emeklerimin karşılığını alırım Allah'tan. Çünkü Allah hiçbir ihsan sahibinin ihsanının zayı etmiyor. Yapan yaptığını Allah'tan alır.

Kardeşler,

Evlat imtihanına karşı açıkgöz olalım. Çünkü evlat imtihanı musibet gibidir. Allah'ın yağmuru rahmet gibidir. Nereye gelir, ne zaman gelir, nasıl gelir, niye gelir bilemeyiz. Bunu bir cihat kabul edeceğiz ve her birimiz şöyle düşüneceğiz. Ümmete bir insan lazım o da benim çocuğum Allah'ın izniyle bu yetişti mi ümmet kurtuluyor. O mantıkla ben hazırlık yapacağım o ne olursa olsun sonra. Benim gayretim o olacak ama. Gerekliyorsa bunun için dost seçimi yapacağım. Bunun için akraba ilişkilerimi yeniden düzenleyeceğim. Bunun için gerekliyorsa iş değiştirmeyeceğim. Bunun için evime getirdiğim her poşetin içinde ne var bunu muhakkak kontrol edeceğim. Bunun için gerekliyorsa az uyuyacağım, gerekliyorsa çocuğum Kur'an okusun diye onla beraber ben de oturup çalışacağım. Bunun başka yolu yok. Bu bir imtihan çünkü. Nasıl Filistin'deki Müslüman dünyanın en zalim milletine karşı yirmi dört saat cihat etmek zorunda, şeytan onların karşısında fitne olarak onu tutuyor. Biz de çocuklarımıza karşı Allah'ın rızasını kazanacağız diye yirmi dört saat teyakkuz halinde olacağız. Bu imtihandır. Allah bu imtihanımızda yardımcımız olsun.

Ve en önemlisi kardeşler, Kur'an'ı Kerim özellikle çocuk yetiştirecek olanların çok dua etmesini istiyor. Çünkü bu tek başına yapılabir bir iş değil. Sertifikayla filan yapılmıyor Allah'ın yardımıyla yapılabilir. Kolay değil. Çok dua edeceğiz. Mesela; hacca gittik, umreye gittik. Ne dua edelim? Tabi elbette önce nefsimiz için dua edeceğiz lakin çok büyük bölümünü de çocuklarımız için yapacağız. Kaç yaşına kadarki çocuklarımız için peki? Mesela evlendirdim onun bile çocukları oldu ben de umreye gittim hâlâ çocuğum için mi dua edeceğim? Tabi, tabi. Son nefesi vermeden bir garanti var mı ortada? Kaymayacak ayağı diye bir şey yok. Hacca gidenler, umreye gidenler mesela ciddi bir şekilde takvasıyla meşhur insanlara dua istemek makbul ve uygun bir harekettir. Yani kabre gidip şefaahat istemek yok yalnız. Eyüp Sultan'a gidip de "bizim çocuk hafız olsun arzum size iletilir ya Eba Halid" diye böyle bir şey, bu batıl bir şey, böyle bir şey yok.

Lakin Halid bin Zeyd radiyallahu anh sağ olsaydı biz de elini öpmeye gitseydik "çocuklarımın için dua et" derdik. Mesela bir çocuğun gönlünü yaptık. Gönlünü yaptık, çocuğa işte çikolata verdik çocuk da memnun oldu. "Amca bir şey yapıyım mı senin için yani yağ yapıyım mı sana?" diyor. Ne yapabilir beş altı yaşındaki çocuk? "Yavrum dua et bana" denir. Ebu Hureyre radiyallahu anh bize altı bin civarında hadis ulaştıran büyük bir sahabi, çocukları camiden çıkarken oynarken buluyor kendisi Mescidi Nebi'den çıkmış. Namaz kılmış, mescitten çıkmış sahabi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in ansiklopedisi gibi bir şey. Çocuklara "çocuklar sizden bir şey istemesem yapar mısınız?" diyor. "Buyur amca" diyorlar, "bu amcanıza dua edin siz günahsızsınız" diyormuş. Hazreti Ömer bir gün çocuklar oynarken işte hemen hazır ola geçmişler halife geçiyor. Yanlarına yanaşmış. "Ne var ne yok çocuklar?" İyiyiz işte bir şeyler dedikten sonra "yavrum, siz henüz kirlenmediniz bu amcaya dua edin" dermiş. Demek ki çocuktan bile dua istemek var. Baktı ki adam ömrünü Allah'a adamış takva bir insan günahlarla ilgisi yok. "Bana ve çocuklarıma dua eder misiniz?" denir. Bu sünnete uygun Ashabi kiramın yaptığı bir iştir. Hem kendimiz Kâbe'ye vardığımızda veya teheccüte kalktığımızda işte iftar etmeden önceki beş-on dakikalık zamanda hani sofranın beklendiği zamanda dua için çok muteber bir zaman iftar vakti, bilhassa Ramazanı Şerif günü, cuma gecesi günü, gecenin üçte ikisi geçince yani dua için orjinal vakitler. Kendimiz için dua ederiz Allah'ın salih kullarından günahsız olduğuna inandığımız kullarından dualar isteriz çocuklarımız için, kendimiz için. E ben çok dua ettim Mekke'de bile dua ettim hâlâ çocuk düzelmedi. Kimseye Allah Teâlâ "duadan on dakika sonra kargoyla cevabını göndereceğiz" demedi. Öyle bir şey yok. Yirmi sene sonra gelir, o otuz sene sonra, sanane gelsin. Biz istediğimizi yaparız verip vermemek kabul edip etmemek Allahu Teâlâ'nın işi.

"Ya Rabb, mücahid, âlim, şehit, salih nesillerin babaları ve anneleri olarak ruhumuzu al!"

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.